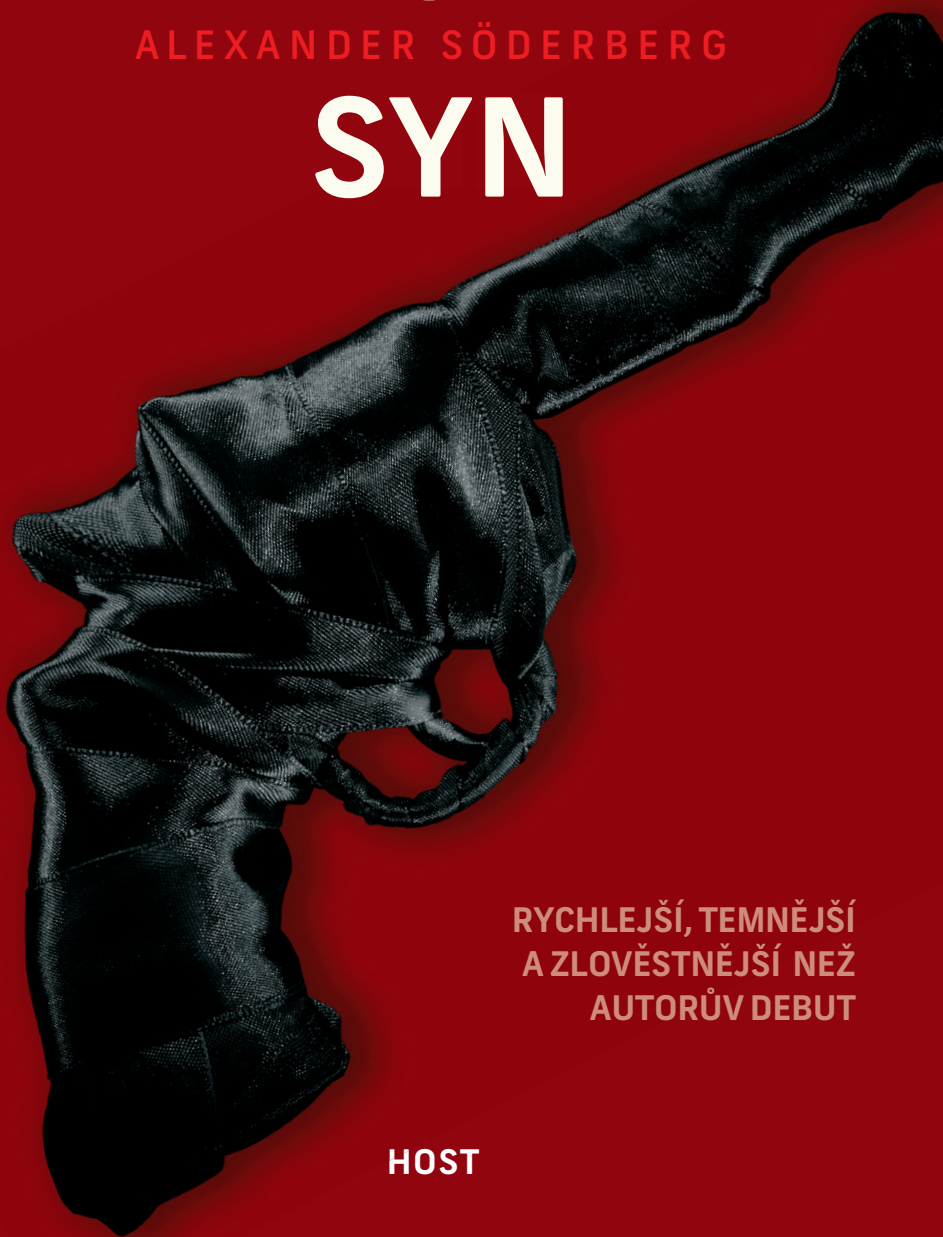

DRUHÝ

ALEXANDER SÖDERBERG

SYN

RYCHLEJŠÍ, TEMNĚJŠÍ
A ZLOVĚSTNĚJŠÍ NEŽ
AUTORŮV DEBUT

HOST

1

(BIARRITZ)

Byl poměrně vysoký, dobře stavěný a vypadal přesně jako někdo, kdo tráví celé dny na slunci. Na kůži vrásky a rýhy, v očích nadměrná dávka slunce — zdraví a pohoda, přirozená spokojenost.

Pracovní den skončil a Eduardo García mířil z příďe lodi podél boku na zád. Odsud nastoupil do otevřeného člunu přivázaného k lodi a natáhl na sebe větrovku a záchrannou vestu. Byl leden. Teplota se přes den pohybovala kolem deseti stupňů Celsia, ale z moře přicházel syrový chlad.

Eduardo vyrazil na cestu, člun směřoval vysokou rychlostí přes velké převalující se vlny k pevnině — Biarritzu.

Eduardo García žil poklidným životem. Životem, který si sám zvolil.

Ve skutečnosti se jmenoval Eduardo Guzmán, ale už celou věčnost vystupoval pod jiným jménem. Španělsko a Marbellu opustil v pozdní pubertě se svou přítelkyní Angelou. Společně se vydali do Francie a chtěli surfovat v Biarritzu. Našli tu nový domov a usadili se. Nový život, nové jméno, nová země.

Ted' — připadalo jim to jako o sto let později — měli dva syny a oba pracovali. Eduardo byl mořský biolog, Angela asistentka právníka v jedné menší advokátní kanceláři ve městě. Jedinou zvláštností v tomto bezmála ideálním rodinném obrázku byl Hasani, urostlý Egyptan, který na jejich dveře zaklepal zhruba před půl rokem. Poslal ho Eduardův otec, Adalberto Guzmán. Situace ve Stockholmu se přiostrčila. Eduardova bratra, Héctora Guzmána, srazilo auto konkurenčního gangu.

Eduardo se blížil k pevnině a na přístavním molu už viděl své syny a také Hasaniho. Komická scéna: velký Egyptan, jako vždy v saku, a vedle něj dva veselí chlapi se školními taškami na zádech.

Eduardo zvedl ruku a zamával jim. Chlapci mu nedočkavě mávali nazpátek. Zamával i Hasani, ale zdrženlivěji, jako by chápal, že Eduardův pozdrav není určený jemu. Zároveň však nechtěl působit nezdvořile. Takový byl Hasani.

Eduardo a jeho synové se z přístavu určeného pro malé čluny vydali do města. Ruku v ruce kráčeli ulicemi do čtvrti mimo turistické trasy. Tak to probíhalo každý den, už to byla rutina. Děti se s ním setkaly po škole, potom se šli někam najíst a napít, společně nakoupili a doma pak vařili večeři. Několik kroků za nimi vždycky funěl Hasani.

Chlapci navrhli hotel Lord Nelson. Lákalo je akvárium s živými rybičkami a humry. Eduardo však nesouhlasil, chtěl i v tomto ročním období a za poměrně nízké teploty sedět venku. Vybral podnik na malém náměstí, chodil tam často. Všude kolem se to hemžilo lidmi a Eduardo a chlapci se usadili u jednoho ze stolů na kraji. Hasani se posadil dva stoly od nich.

Eduardo mávl na číšníka s gestem, že si dá to, co obvykle, tedy dvě pomerančové limonády a jednu kávu, a v tu chvíli mu v kapse zazvonil telefon.

„Sí?“

Na druhém konci se ozvala Angela, oznámila mu, že přijde pozdě a že k nim domů právě míří odhadce majetku, takže mu Eduardo bude muset otevřít.

Měli v plánu přestěhovat se do něčeho většího, a tak potřebovali odhad ceny domu, aby mohli probrat možné varianty. Eduardo o ten odhad stál. Zároveň by si ovšem rád ještě chvíli poseděl tady na zahrádce.

„Dobře,“ potvrdil a ukončil hovor. Potom se otočil na Hasaniho: „Jdi s klukama domů a pusť dovnitř toho odhadce. Já přijdu později.“

Chlapci protestovali, ale Eduardo byl neoblomný. Chtěl, aby jim byl Hasani nablízku, pořád, už si na to zvykl. I když jim viditelně nic nehrozilo, byl pro něj Egyptan pojistkou.

Chlapci se s Hasanim vydali přes náměstí. Eduardo je sledoval a usmíval se tomu, jak způsob chůze chlapců až příliš zřetelně svědčí o tom, že jim připadá nespravedlivé, jak se s nimi jedná. Eduardo se usmál ještě víc, když chlapci na nespravedlnost zničehonic zapomněli a začali hrát na honěnou.

Číšník přinesl podnos s kávou a sklenicemi pomerančové limonády. Podíval se za dětmi.

„Mám tu limonádu zase odnést?“

Eduardo zavrtěl hlavou.

„Vzal bych si to s sebou, pokud by to šlo,“ řekl. Potom ukázal na noviny, které měl muž stočené v podpaží. „A taky bych si rád půjčil tohle.“

Eduardo se napil kávy a zběžně pročetl hlavní zprávy. Ihned však usoudil, že jsou nezajímavé, a tak nalistoval sportovní rubriku a hledal novinky o fotbale.

K podniku se blížilo kolo. Mělo spoustu převodů a z náboje kola vycházelo charakteristické tikání. Eduardo zvedl hlavu od novin. Cyklista zastavil šikmo od něho u vnější řady stolů natočených do náměstí. Slezl z kola, byl to malý muž s batohem na zádech. Posadil se k volnému stolu vedle Eduarda, a když se jejich pohledy setkaly, kývl na pozdrav. Muž byl bledý, ostříhaný dost nakrátko... měl zvláštní pohled...

Eduardo se na něj usmál a pokračoval ve čtení. V rubrice objevil seznam mezinárodních lig, pročetl ho a šokovalo ho, jak špatné výsledky má jeho Malaga; nemínil se nechat nutit k fandění Barce nebo Realu — buď Malaga, nebo nic.

Náměstím se prohnal větřík, jemně podebral horní stránky novin a zatočil je dovnitř, tiše se třepotaly. A do toho se ozvalo tikání kola, vzdalujícího se od kavárny. Eduardo vzhledl, chvíli sledoval cyklistu, ale pak se očima ponořil zpátky do novin.

Do vědomí mu pronikl obrázek, obrázek cyklisty, říkající, že je cosi špatně, cosi chybí. Eduardo opět zvedl hlavu, cyklista

už byl ten tam. Eduardův pohled putoval ke stolu, kde muž dosud seděl. Co to jen viděl? Nevypadal ten muž o něco menší, když odjížděl, nechybělo mu něco? Nezapomněl tam něco? Že by bundu? Ne, bylo to něco jiného. Eduardo zapátral v paměti... Batoh!

Shýbl se. No ano, batoh ležel tady pod židlí. Byl černý a ležel zcela nehnutě, jak to u batohů bývá. Jenže tento jako by měl v sobě život. Jako by v něm Eduardo viděl něco, co nešlo vidět, jakýsi vnitřní život, který batoh za okamžik rozpohybuje.

A batoh se skutečně pohnul.

Rychlost pocitu je pravděpodobně o něco vyšší než rychlost světla. Eduardo tak stihl pocítit nanosekundu vděčnosti. Krátké, ale vřelé a intenzivní vděčnosti za to, že Boží ruka odvedla jeho dva milované syny pryč z této bezvýhodné situace, která ho právě v tomto okamžiku dostihla a celou jeho existenci roztrhala na kusy.

Žár silné exploze proměnil všechno v okolí v páru — kávu, pomerančovou limonádu. Dokonce i jeho sliny, slzy, pot, krev a vodu v těle.

Všechno to, co kdysi bývalo Eduardem Guzmánem, pohltila věčná nicota.

2

(STOCKHOLM)

Z okapů visely dlouhé rampouchy. Bylo chladno, ale téměř žádný sníh. Jako by se zima toho roku nedokázala rozhodnout.

Sophie šla pěšky a Albert jel vedle ní na vozíku: pomalé záběry paží, držel s ní krok.

Takto brzy po ránu spolu mluvili jen zřídka. Čas od času se ho lehce dotkla na rameni. Když se dívala koutkem oka, dost dobře vedle sebe mohla mít malého kluka. Ale Albert už malý nebyl. Brzy měl oslavit sedmnáctiny. Puberták, který se staral o svůj zevnějšek, sportoval a dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby byl život s poškozenou míchou co nejnórmálnější.

Jenže život poté, co ho před půlrokem srazilo auto, byl samozřejmě úplně jiný. Ubylo mu kamarádů, ale Anna ho neopustila. Sophie vnímala jejich lásku, byla opravdová. To jí stačilo a brala to za hotovou věc. Ale bylo tam ještě něco. Smutek, se kterým se nedokázal vypořádat, se kterým se nedokázala vypořádat ani ona, o kterém nebyli schopní mluvit.

Před vstupem do metra u Technické univerzity se objali. „Měj se hezky, zlato, uvidíme se později doma.“

Odpověděl jí svým sedmnáctiletým úsměvem a rozjel se k výtahu, který ho měl dopravit dolů na nástupiště.

Byl velký. Nechtěla to. Chtěla, aby zůstal napořád dítětem, protože tehdy mohla být matkou, unikla by samotě. Cítila se smutně a pateticky zároveň.

Sophie několik minut počkala, ujistila se, že souprava s Albertem odjela. Pak sjela eskalátorem dolů a nastoupila do další.

Metro se řítilo podzemím. Sophie zírala ven, do prázdna. Vystoupila na náměstí Östermalmstorg, chvíli se procházela ulicemi v blízkosti náměstí Stureplan a kontrolovala, že ji nikdo nesleduje. Pak se postavila k silnici a mávla na taxík.

Posadila se na zadní sedadlo a řidiči nadiktovala adresu v centru.

Když se blížili ke kruhovému objezdu na náměstí Sergelstorg, naklonila se Sophie dopředu.

„Počkejte, rozmyslela jsem si to. Mohl byste to dvakrát objet a vyjet na Sveavägen a pak pokračovat směrem na Frescati?“

Řidič se na ni ve zpětném zrcátku v rychlosti podíval.

„Jistě, madam. To není problém.“

Sophie se ohlédla a dívala se zadním oknem. Nebylo to úplně ideální, ale bylo to jedno z tisíce drobných bezpečnostních opatření, které po ní Leszek vyžadoval. Nikdy nic nepodceňuj, říkal jí, znovu a znovu.

Po obkroužení objezdu je nesledovalo jediné auto, Sophie to však ani nepředpokládala.

Narovnala se. Pozorovala svět tam venku, městskou dopravu, lidi, auta a nezřetelný odraz sebe sama v okenním skle. Ve svém obličejí zablýskala cosi kritického. Téměř jako by se chystala reagovat na nějakou urážku. Ale tak to nebylo. Ono kritické v jejím vzezření byl hmatatelný důkaz toho, že se neustále potýkala se strachem, obavami a zároveň vztekem.

Taxík zastavil v oblasti Kräffriket u několika starších krásných cihlových budov, z nichž některé patřily k univerzitě na druhé straně dálnice.

Sophie řidiči zaplatila v hotovosti a vešla do třípatrové budovy, kde sídlilo několik menších společností. Po kamenných schodech vystoupala do prvního patra a otevřela neznámé dveře, prošla chodbou se spoustou prázdných nezařízených pracoven a menší prosklenou konferenční místností, všimla si, že na bílé tabuli tam někdo černým fixem prováděl nějaké matematické výpočty. Byly složité — Sophie bez sebemenších pochybností usoudila, že je to za hranicí jejího chápání.

Na konci chodby otevřela dveře a vstoupila do místnosti.
„Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Ernst Lundwall jí neodpověděl a soustředěně se přehraboval v hromadě papírů. Kus od něj seděl na osamocené židli Leszek.
„Ahoj, Leszku,“ pozdravila ho.

Ani on jí neodpověděl. Nešlo o nezdvořilost, prostě jen nezdravil.

Posadila se ke stolu, na místo, kde ležel mobilní telefon.

Pozorovala oba muže. Ernst, Héctorův právník a ekonomický osobní poradce, měl téměř neskutečný přehled o organizaci. Neuvěřitelně inteligentní člověk s velmi osobitým nezájmem o ostatní lidi.

A Leszek Smialy, dlouholetý osobní strážce Héctorova otce Adalberta Guzmána. Teď se pohyboval po jejím boku jakožto ochránce, hlídač a dozorce.

Sophie se rozhlédla po místnosti. Velká vysoká okna byla orientovaná k jezeru Brunnsviken. Zařízení místnosti a nádherný starý nábytek vyvolávaly jednotný dojem stylu a kvality. Sophie tu nikdy předtím nebyla a ani se sem zřejmě nikdy nevrátí. Tak to u těchto pravidelných setkání jednou za týden prostě chodilo. Pokaždé na novém místě, o němž se dozvěděla jen několik hodin dopředu.

Telefon před ní na stole zavibroval. Několik vteřin počkala, než ho zvedla.

„Ano?“

„Kdo je v místnosti?“ zaslechla Aronův hlas.

„Leszek a Ernst.“

„Máš to na hlasitý odposlech?“

Sophie zapnula na telefonu požadovanou funkci a položila ho na stůl. Trochu to šumělo, asi proto, že nahoře v horách v jižním Španělsku, kde se Aron nacházel, byl špatný signál.

Ozvalo se zapraskání, pak znovu Aronův hlas.

„Včera zavraždili v Biarritzu Héctorova bratra Eduarda.“

Jestliže bylo v místnosti před telefonátem ticho, teď to bylo něco dočista jiného.

Sophie se dívala do klína na svoje ruce. Eduarda neznala, ale slyšela o něm, Héctorův bratr...

„Jak k tomu došlo?“ zeptala se.

„Bomba v kavárně.“

Ještě hlubší ticho.

„Byla určená jemu?“ pokračovala.

„Předpokládáme, že jo.“

Pozorovala Ernsta a Leszka. Ernst nereagoval, jen tam seděl, se stejným, nicneříkajícím výrazem jako obvykle. Leszek oproti tomu vypadal smutně, lokty si opíral o kolena, zíral do podlahy, jako by z něj vyprchal veškerý vzduch. Sophie věděla, že z přítomných to byl právě on, kdo znal Eduarda nejlépe, i když pořád málo. Na Adalbertův příkaz poslal Leszek do Biarritzu Hasaniho, aby Eduarda a jeho rodinu chránil. Ale co zmůžou osobní strážci proti bombám?

Leszek zvedl hlavu.

„A co děti? A Angela?“

„Jsou pod naší ochranou. Hasani už se k nim nastěhoval.“

„Musíme se taky postarat o Inés a její rodinu.“

Také Héctorova sestra Inés se od bratrových obchodů držela dál. Bydlela v Madridu a měla dvě děti, chlapce a holčičku.

„Zařídím to,“ ozval se Aron z reproduktoru.

Sophie si promnula ruce.

„Kdo to udělal?“ zeptala se.

V reproduktoru to zašumělo, ale šumění ustalo, sotva Aron promluvil.

„...nevím.“

„Nemohla by to být nehoda, omyl?“

„Ne.“

„Žil přece pod falešnou identitou, celá jeho rodina tak žila, ne?“ namítla Sophie.

„Jo, to je pravda,“ řekl Aron bez dalšího vysvětlování.

„Proč zrovna teď? A proč právě Eduardo?“

„To by mě taky zajímalo.“ Pak Aron změnil tón hlasu. „Ernste?“

„Ano?“ odpověděl Ernst ponořený do svých papírů.

„Vykašli se na všechno, co teď není důležité. Co je v tuhle chvíli akutní?“

Ernst si posunul brýle na nose.

„Máme tu tři věci,“ začal. „Zaprvé: už na nás zase tlačí don Ignacio, chce expandovat, je neodbytný, ptá se po Héctorovi, chce s ním mluvit osobně.“

„Cos mu na to řekl?“

„To samé, co vždycky — že taková je dohoda, nejde to z bezpečnostních důvodů.“

„Věří tomu?“

„Ne, myslím si, že dál už to protahovat nepůjde.“

„Zadruhý?“ skočil mu do řeči Aron.

Ernst sáhl po jiných papírech a rozpovídal se o dalších obchodech. Mluvil o falšovacích praktikách, jak investovali nemalé peníze do plagiátů potravin, značkového zboží a léků, o lidech v akciových společnostech, ze kterých se snažili vyždímat informace.

Sophie otočila prstýnkem na pravém prsteníčku.

Účastnila se toho už půl roku; poslouchala jejich rozhovory, dělala, co se po ní chtělo. Cestovala všude možně a setkávala se s lidmi, kteří se jí hnusili. Většinou to byli dospělí muži intelektuálně na úrovni dítěte, povrchní a ve své roli gangsterů neuvěřitelně neschopní.

I ona hrála svou roli, roli někoho, kým nebyla. Jejím úkolem bylo ostatní uklidňovat a ručit za to, že Héctor je v pořádku a všechno řídí ze svého úkrytu. Jenže to byla lež. Nešlo to ani trochu dobře a Héctor nic z žádného úkrytu neřídil. Ještě pořád byl v kómatu. Celé to řídil Aron. A ruku v ruce s ním také Ernst, Leszek a ona. Dělali všechno pro to, aby tuto potápějící se loď udrželi nad hladinou.

Nenáviděla svou situaci. Měla strach, když šla večer spát, měla strach, když se probouzela. Nechtěla se toho účastnit. Ale neměla na výběr. To už jí dal Aron na srozuměnou. Paradoxní bylo, že se přesto cítila jistě a bezpečně, jako by byla obklopená přáteli. Zvláště v případě Leszka. Byl jí pořád nablízku, dohlížel

na to, aby byla v bezpečí, neustále jí připomínal, v jaké se teď nacházejí situaci, jakou pozici v ní ona zaujímá, vysvětloval jí, jak je to vážné. Když se to ovšem vzalo kolem a kolem, pocit bezpečí byl samozřejmě jen iluze.

Najednou zaslechla své jméno. Vrátila se v myšlenkách do původního časoprostoru, Aronův hlas prskal z nevykonného reproduktoru.

„...Sophie? Vezmi si telefon.“

Sophie vzala telefon ze stolu, vypnula hlasitý odposlech a přiložila si mobil k uchu.

„Ano?“

„Chci, aby sis domluvila schůzku s donem Ignaciem.“

„Proč?“

„Musíš je uklidnit. Popiš jim situaci, ale neříkej jim všechno,“ řekl Aron a snažil se přitom nedat najevo, že je pod tlakem. „Potřebujeme je mít na naší straně, ale nemůžeme expandovat, ne teď. Popros je o trpělivost. Pokud to bude nutný, zvyš platbu.“

„To už jim Ernst řekl, mnohokrát.“

„Tak jim to řekni znova.“

„To ničemu nepomůže.“

Její slova zůstala viset ve vzduchu.

„Potřebujeme čas. V tom nám to pomůže. Koukej to zařídit.“

„Nemyslím si, že to je dobrý nápad, Arone.“

„Ale jo, je.“

V jeho hlase slyšela náznak zoufalství. Musel toho tolik zvládnout, dohlížet na tak moc věcí.

„Kde se s nimi mám setkat?“

„Musíš za nima. Popros Ernsta, ať vám domluví schůzku.“

„V Kolumbii?“

„Přesně tam.“

3 (STOCKHOLM)

Tělo leželo na parketách, břichem dolů, mezi lopatkami mělo zaražený nůž. Vedle na podlaze se válela deka z postele. Muž byl nahý, tedy téměř nahý — opustil život přesně tak, jak do něj vstoupil —, na sobě měl pouze bílé sportovní ponožky.

Antonia Millerová přemýšlela o tom, co vidí. Kolem místa, kam zajel nůž, nebyla téměř žádná krev. A poloha těla? V podřepu si prohlížela mrtvolu z různých úhlů. Pobodali ho v posteli, když spal? Možná se předtím, než zemřel, probudil a upadl na zem...

Vtom ji oslnil blesk fotoaparátu, v rychlém sledu následovaly další záblesky. Technik se to snažil zdokumentovat a zdálo se, že nikdy neskončí. Antonia vstala, pohledem bloudila po místnosti. Na stěně visel obrázek: Elvis coby barman, James Dean, Humphrey Bogart a Marilyn Monroe jako barová hosté. Na protější stěně nad psacím stolem byl za špinavým plexisklem plakát: basketbalový tým, spousta hvězd a pruhů, předtištěné autogramy — Harlem Globetrotters 1979.

Vedle stála knihovna z borovicového dřeva, v ní bylo několik starých filmů — *Drsný Harry* a snímky s Charlesem Bronsonem — a k tomu pár pornofilmů s transvestity.

Antonia si pročítala poznámky ve svém zápisníku, který nosila přehnutý v zadní kapse kalhot. Mrtvý muž byl bezejmenný. Byt vlastnila nějaká žena, která měla takových bytů ještě dvánáct, jak v centru, tak na předměstí.

„Už jsem skončil,“ řekl technik a odešel z místnosti.

„Díky,“ zamumlala Antonia.

Kroky, které se za ní teď ozvaly, patřily někomu jinému. Otočila se.

Stál tam Tommy Jansson, její šéf, a upřeně se díval na mrtvolu. Dovnitř s ním přišlo ošklivé počasí; alespoň tak jí to připadalo — ucítila chlad a uviděla na jeho černé kožené bundě zbytky sněhu. Přinesl s sebou i něco jiného: nervózní vztek, svého věrného nohsleda.

Tommy ukázal palcem za sebe a podrážděně zašeptal:

„Tahle ulice je do prdele jednosměrka. Přijel jsem ze špatné strany, takže jsem musel zaparkovat a jít dva bloky pěšky!“

Řekl to takovým tónem, jako by ta ulice byla jednosměrná jen proto, aby ho rozčílila. Tommy se podíval na Antonii; možná od ní očekával nějakou odpověď, přitakání nebo alespoň nějakou souhlasnou reakci. Ale ničeho takového se nedočkal.

„Co tady děláš, Tommy?“ řekla místo toho.

Její otázka byla opodstatněná. Poslední dobou chodil na místa činu jen zřídka.

„Slyšel jsem to ve vysílače a byl jsem zrovna poblíž,“ zamumlal. Ukázal na mrtvolu. „Vezmeš si to na starosti, Antonio?“

„Jo, vždyť jsem tady.“

„Myslím komplet,“ dodal Tommy.

„Jo.“

„Stěžovala sis, že toho máš moc,“ pokračoval.

„To není pravda,“ odsekla mu.

Antonia a Tommy odešli z bytu současně. Starý výtah se prokousával do přízemí a vydával přitom skřípavé zvuky.

Antonia Millerová a Tommy Jansson stáli ve stísněném prostoru. Nerozuměli si. Byli spolu sami ve skřípajícím výtahu a neměli si téměř co říct. Bohudíky Antonia věděla, že jeho žena umírá na ALS, amyotrofickou laterální sklerózu.

„Jak se má Monica?“

Tommy upíral oči do země, pak zvedl hlavu a změřil si Antonii pohledem. Jako by za její otázkou hledal nějaký motiv.

„Beze změny.“

Odpověděl tak úsečně a zdvořile nahlas, že Antonii pře-
padl pocit viny.

Dojeli do přízemí. Tommy shrnul vnitřní mříž ke straně. Zarachotilo to. Tommy se protlačil před ni. Když šéfoval on, pravidlo, že dámy mají přednost, neplatilo.

Ocitli se na ulici Sofiagatan, sněžení přešlo v krupobití.

„Možná se uvidíme večer,“ řekla.

„Možná,“ zabručel nezúčastněně, zanadával na počasí a zamířil doprava.

Dívala se za ním, pak nahoru na temné studené nebe, které otočilo kohoutky a spustilo palbu malých ledových perliček. Antonia do toho nečasu vykročila a pospíchala k autu. Zapadla na přední sedadlo. Kroupy začaly padat intenzivněji a odrážely se od plechové kapoty auta. Chvilí tam jen tak seděla, potom konečně otočila klíčkem a nastartovala. Ventilátor pracoval s velkým nasazením, chvíli trvalo, než se mu konečně podařilo odmlžit skla. Antonia vyjela, minula Tommyho, který svižně kráčet po chodníku podél domu, ruce hluboko v kapsách bundy. Jeho držení těla prozrazovalo, že trpí.

Antonii by ani za nic na světě nenapadlo, aby ho svezla k jeho opodál stojícímu autu.

Jeho křestní jméno se vyslovovalo stejně jako anglická délková míra nebo jako jméno slavného amerického trumpetisty. Jeho rodiče ovšem neměli anglické kořeny ani se jim nikdy nijak zvláště nelíbil jazz. Byli to diplomaté, kteří zastávali názor, že mít mezinárodní křestní jméno je velmi důležité. Všichni z rodu Ingmarssonů byli diplomaté, bylo tomu tak už po celé generace. A všichni měli nějaké nešvédské jméno: John, Cathrine, Sandy, Ted, Sam, Molly. Milesův mladší bratr se jmenoval Ian a své děti pokřtil Sally a Jack. Rodem prostupovala silná touha

ztělesňovat jakousi skandinávskou obdobu rodiny Kennedyových — úspěch, bělostná letní sídla, plachetnice, ctižádostivé postranní pěšinky ve vlasech, dovednosti a úžasná schopnost neukázat okolí ani kousíček ze svého nitra. O to větší byla porvchnost jejich existence; jejich životy držely v šachu nezávazné rozhovory a banální konverzace.

I Miles býval diplomat. Ale v tom světě byl hned od první chvíle ztracený. Nechápal nic z kolektivně přijímaných pravidel společenského styku, s nimiž všichni ostatní podle všeho souhlasili.

S jeho kariérou to šlo z kopce. Začal vysoko a rychle a bezpečně sestupoval dolů. Z ambasády v Ankaře pokračoval do makedonské Skopje a moldavského Kišiněvu a nakonec skončil v súdánském Chartúmu, kde dostal jakousi pochybnou práci, jejíž skutečnou povahu nikdo neznal.

Přesně podle všech pravidel se oženil, s celkem pohlednou ženou s akademickým vzděláním a se schopností konverzovat. S čím ale nepočítal, bylo, že se do něj ta žena časem zamiluje... A bude mu chtít porozumět. Milese to k smrti vyděsilo.

A tak se rozvedli. Jeho bývalá žena si obratem našla nějakého zubaře z Brommy a otěhotněla.

Příbuzní z diplomatické branže se mu snažili udělit rady ohledně budoucnosti. Miles to nevydržel. Jediným východiskem bylo změnit profesi, a tak se od diplomacie a ministerstva zahraničí snažil utéct co možná nejdál. Zakotvil ve světě policie. Diplomaté a policisté: protiklady, protipóly — ve všech myslitelných ohledech.

Rodina s ním přestala mluvit. Jejich zklamání neznalo mezí, stejně tak Milesova radost z toho, že se konečně osvobodil.